

L'Any de la Vida Consagrada que es va obrir amb al començament de l'Advent és un estímul més per a viure a fons la "joia de l'Evangelí" i ens interpel·la a renovar la nostra vida religiosa amb la força d'aquesta Bona Nova que Jesús porta al món amb Maria, "Mare de la joia" i "estrella de l'evangelització"

El logo

Vida consagrada en l'Església avui. Evangeli, profecia, esperança

Un colom sosté lleument sobre l'ala un globus polièdric, mentre es posa sobre les aigües que flueixen, damunt les quals s'alcen tres estrelles, custodiades per l'altra ala.

El logo per a l'Any de la vida consagrada expressa per mitjà de símbols els valors fonamentals de la vida consagrada, en la qual es reconeix l'«obra incessant de l'Esperit Sant, que al llarg dels signes difon les riqueses de la pràctica dels consells evangèlics a través de múltiples carismes, i que també per aquesta via fa present de manera perenne en l'Església i en el món, en el temps i en l'espai, el misteri de Crist» ([VC](#) 5).

El signe gràfic que dibuixa el perfil del colom correspon en àrab a la paraula *pau*: una crida a la vocació de la vida consagrada perquè sigui exemple de reconciliació universal en Crist.

Els símbols en el logo

El colom sobre les aigües

El colom pertany a la simbologia clàssica per a indicar l'acció de l'Esperit Sant, font de vida i inspirador de creativitat. És una referència als començaments de la història: al principi, l'Esperit de Déu planava sobre les aigües (cf. *Gn* 1,1). El colom, que plana sobre un mar inflat de vida sense expressar, recorda la fecunditat pacient i confiada, mentre que els signes que l'envolten revelen l'acció creadora i renovadora de l'Esperit. El colom evoca, a més, la consagració de la humanitat de Crist en el baptisme.

Les aigües formades per peces de mosaic indiquen la complexitat i l'harmonia dels elements humans i còsmics, que l'Esperit fa «gemegar» segons els misteriosos designis de Déu (cf.

Rm

8,27), perquè convergeixin en la trobada acollidora i fecunda que porta a una nova creació, encara que estiguin amenaçats per un mar d'hostilitats –el colom vola sobre les aigües del diluvi (

Gn

8,8-14). Els consagrats i consagrades en el signe de l'Evangelí –des de sempre pelegrins entre els pobles també per les vies del mar– viuen la seva diversitat carismàtica i diaconal com a «bons administradors de la multiforme gràcia de Déu» (

1Pe

4,10); marcats per la creu de Crist fins al martiri, habiten la història amb la saviesa de l'Evangelí, portant l'Església a abraçar i curar tot allò humà en Crist.

Les tres estrelles

Recorden la identitat de la vida consagrada en el món: com a *confessió de la Trinitat, signe de fraternitat i servei de caritat*

Expressen la circularitat i la relació de l'amor trinitari que la vida consagrada tracta de viure cada dia en el món, en el signe de la fraternitat. Les estrelles indiquen també el triple segell auri amb què la iconografia bizantina honra Maria, la tota santa, primera deixeble de Crist, model i patrona de tota vida consagrada.

El globus polièdric

El petit *globus polièdric* significa el món amb la varietat de pobles i cultures, com afirma el papa Francesc (cf. [EG](#) 236). L'alè de l'Esperit el sosté i el condueix cap al futur.

Invitació als consagrats i consagrades a ser «portadors de l'Esperit (*pneumatophóroi*), homes i dones autènticament espirituals, capaços de fecundar secretament la història» (

[VC](#)
6).

El lema

Vida consagrada en l'Església avui. Evangeli, profecia, esperança

El lema dóna un ulterior relleu a identitat i horitzons, experiència i ideals, gràcia i camí que la vida consagrada ha viscut i continua vivint en l'Església com a poble de Déu, en el pas de la gent i de les cultures cap al futur.

Evangeli: indica la norma fonamental de la vida consagrada, que és la «*sequela Christi* tal com la proposa l'Evangeli» (

[PC](#)

2a). Primer com a «memòria vivent de la manera de viure i d'actuar de Jesús» (

[VC](#)

22), després com a saviesa de vida a la llum dels múltiples consells que el Mestre proposa als deixebles (cf.

[LG](#)

42).

L'Evangelí dóna saviesa orientadora i goig (

[EG](#)

1).

Profecia: indica el caràcter profètic de la vida consagrada, que es configura «com una forma d'especial participació en la funció profètica de Crist, comunicada per l'Esperit Sant a tot el Poble de Déu» ([VC](#) 84). És possible parlar d'un autèntic ministeri profètic, que neix de la Paraula i s'alimenta de la Paraula de Déu, acollida i viscuda en les diverses circumstàncies de la vida. La funció s'explicita en la denúncia valenta, en l'anunci de noves «visites» de Déu i «en la recerca de nous camins d'actuació de l'Evangelí per a la construcció del Regne de Déu» (*ibid.*).

Esperança: recorda el compliment últim del misteri cristià. Vivim en temps d'incerteses molt esteses i d'escassetat de projectes d'ampli horitzó: l'esperança mostra la seva fragilitat cultural i social, l'horitzó és fosc perquè «sembla que s'hagi perdut el rastre de Déu» (

[VC](#)

85). La vida consagrada té una permanent projecció escatològica: testimonia en la història que tota esperança tindrà l'acollida definitiva i converteix l'espera «en missió perquè el Regne es faci present ja ara» (

[VC](#)

27). Signe d'esperança, la vida consagrada es fa proximitat i misericòrdia, paràbola de futur i llibertat de tota idolatria.

«Animats per l'amor que l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors» (cf. *Rm* 5,5) els consagrats i consagrades abracen, doncs, l'univers i esdevenen memòria de l'amor trinitari, mediadors de comunió i d'unitat, sentinelles orants en la cresta de la història, solidaris amb la humanitat en els seus afanys i en la recerca silenciosa de l'Esperit.

[Veure l'explicació oficial](#)

[Carta dels bisbes de la Tarraconense](#)
[Any de la Vida Consagrada a CONFER](#)

[“Francesc impulsa l’alegria de la Vida Religiosa” a Catalunya Religió.cat](#)